

8 d'octubre de 2016

Ponència Política Municipal

Construïm l'alternativa

PROPOSTA DE PONÈNCIA POLÍTICA. CONSTRUÏM L'ALTERNATIVA

1. PREÀMBUL

2. DIAGNÒSTIC. Una ciutat que no pot esperar més

- a) De l'esgotament del model Barcelona a la necessitat d'un canvi real
- b) La construcció d'un nou país
- c) La ciutat avui
- d) Esquerra Republicana a Barcelona, un projecte per a la majoria

3. L'ESTRATÈGIA D'ERC PER ALS PROPERS ANYS

- a) L'alternativa d'ERC. D'esquerres, valenta i resolutiva

- 1.- Treballem des de l'oposició
- 2.- Construïm l'alternativa d'esquerres
- 3.- Liderem el país amb una visió metropolitana
- 4.- Exercim de capital de la República catalana

- b) Les prioritats per als propers 3 anys

- 1.- Barcelona Inclusiva: Ciutat de drets, ciutat de persones
- 2.- Una ciutat d'èxit: el talent i la innovació
- 3.- La convivència republicana: carrers i places per a tothom
- 4.- Mobilitat i sostenibilitat: apliquem l'urbanisme social
- 5.- Combatem desigualtats, creem noves centralitats
- 6.- Barcelona: Capital de la República Catalana

- c) Un partit fort i cohesionat per construir la millor Barcelona

- 1.- Creixem per transformar
- 2.- Obrim-nos per ser més permeables
- 3.- Renovem-nos per adaptar-nos
- 4.- Participem per decidir conjuntament
- 5.- Organitzem-nos per arribar ben lluny
- 6.- Fem política per millorar la societat

1. PREÀMBUL

El present document és la Ponència Política Municipal per al període 2016-2019, aprovada en el marc de la Conferència Municipal d'Esquerra Republicana de Barcelona celebrada el 8 d'octubre de 2016.

Aquesta Ponència estableix les bases fonamentals que han de guiar l'estratègia d'Esquerra Republicana de Catalunya a Barcelona, tant internament com a les institucions on té representació, per als propers tres anys, o com a mínim, fins a les properes eleccions municipals.

Un any després de la renovació, tant dels principals òrgans interns del partit com dels nostres principals càrrecs electes a l'Ajuntament, i tenint en compte una triple anàlisi de la situació política actual del partit, de la governança a la ciutat i del context polític a Catalunya, calia aturar-se per veure d'on veníem, on som i cap on anem a la ciutat de Barcelona. En definitiva, era hora de fer una valoració del camí recorregut aquests darrers mesos, revisar els objectius marcats i establir les línies de treball i els reptes de futur per als propers anys. I aquesta és la finalitat de la Ponència.

El document consta de tres parts. En primer lloc, fa una diagnosi de la situació actual des d'aquesta triple vessant indissoluble (partit - ciutat - país), tot identificant un context d'oportunitat per créixer com a partit i esdevenir el referent de l'esquerra nacional a la ciutat de Barcelona. En segon lloc, referma els objectius d'ERC a Barcelona, basats en la voluntat de ser la millor eina de transformació de la ciutat i de bon govern. I finalment, estableix quin ha de ser el sentit i l'acció del partit a l'Ajuntament de Barcelona amb la finalitat d'esdevenir una alternativa d'esquerres, compromesa amb la gent, la ciutat i el país; l'única alternativa per l'esquerra als actuals partits de govern al consistori.

D'acord amb la voluntat d'ERC-Barcelona de ser un partit obert, participatiu i transparent, s'ha elaborat un document amb el major consens possible, que reflecteix l'opinió majoritària, tant de la militància com de l'entorn, i construït des de baix entre

totes i tots. Així, des del juliol de 2016, es va dur a terme un procés participatiu a tots els casals per tal de debatre sobre les principals qüestions a les quals es refereix aquesta Ponència, amb més d'una trentena de debats celebrats als casals de tota la ciutat. A més, es van rebre més d'una vintena d'aportacions individuals i es va realitzar una enquesta interna en la qual hi van participar més de 600 persones.

Per tant, el valor d'aquesta Ponència no es troba només en definir l'horitzó estratègic del partit a Barcelona durant els propers anys, sinó també en els valors i el procés que ens ha dut a la seva elaboració; un procés basat en la discussió, el debat i la reflexió de totes les persones militants, simpatitzants i amigues d'ERC a la ciutat.

És, en definitiva, la Ponència de tothom qui apostem per una Esquerra Republicana forta, il·lusionant, amb voluntat transformadora i amb l'anhel de construir col·lectivament una ciutat de i per a les persones, inclusiva, cohesionada, moderna, sostenible i que exerceixi amb orgull la seva condició de capital de la futura República Catalana.

2. DIAGNÒSTIC. Una ciutat que no pot esperar més.

a) De l'esgotament del model Barcelona a la necessitat d'un canvi real

La Barcelona sense rumb d'avui és també conseqüència de l'esgotament d'un model de ciutat que es va començar a implementar fa més de dues dècades i que avui en dia és caduc i no respon a les necessitats dels barcelonins i les barcelonines.

Fent un breu repàs de la trajectòria de les darreres èpoques de la ciutat, veiem com l'etapa Maragall es caracteritzà per un clar lideratge del sector públic que es va haver d'enfrontar a un gran dèficit d'infraestructures i serveis a la ciutat. Va ser una etapa d'innovació constant que va haver de posar en marxa els serveis públics de la ciutat. L'elecció de la seu olímpica comportà la transformació de la ciutat a gran escala però també l'inici de la fi del lideratge públic.

L'any 1997, a mig mandat, es produeix el relleu de Maragall per Clos que, malgrat mantenir el govern durant dues legislatures, va indicar un cansament del model de ciutat socialista, amb un govern sense rumb ni il·lusió que va començar a fugir de la participació i la implicació ciutadana, fent de l'entramat de l'administració una xarxa cada cop més fosca i tecnòcrata.

Jordi Hereu és l'epitafi de l'esgotament del projecte socialista, amb una simbiosi entre partit i Ajuntament que va paralitzar la ciutat, transmetent que el projecte socialista (compartit sempre per ICV), s'estava esgotant perquè no donava resposta a les noves demandes i realitats socials. ERC, que havia format part amb intermitències del govern, l'abandonà per la manca de coincidències amb el model de ciutat.

El període 2011-2015, és el moment en què CiU arriba a l'alcaldia. Només va durar quatre anys, i va haver d'afrontar grans reptes socials i econòmics en el pitjor moment de la crisi, amb polítiques que no van ser capaces de frenar els desequilibris a la ciutat i

una gestió deficient i assistencialista dels serveis públics. Amb quinze regidors i ERC fortament debilitada a la ciutat, no van aconseguir fer un govern fort i amb un rumb clar. Externalitzacions de serveis municipals i pactes amb el PP que encara estem pagant (el desgavell de l'ordenança de terrasses com a paradigma), van acabar demostrant la incapacitat de CiU per liderar la ciutat i per renovar la majoria.

Més recentment, després d'una campanya polaritzada entre les forces de canvi i les de la continuïtat, entre les posicions més d'esquerres envers les més liberals, el 24 de maig de 2015, en les darrers eleccions municipals a Barcelona, va guanyar el canvi: BEC, ERC i CUP van obtenir 12 regidors més que el 2011, i en canvi CiU en va perdre 4, el PP en va perdre 6 i el PSC 7. Així doncs, van sortir-ne vencedores les opcions polítiques emergents, amb projectes socials ambiciosos i partidàries del dret a decidir, passant per davant dels partits de l'*establishment*, que tradicionalment havien governat la ciutat.

ERC, des del primer moment, va considerar que calia ser fidel a aquesta voluntat ciutadana i per això va donar un vot de confiança al nou govern municipal posicionant-se favorablement a la investidura d'Ada Colau.

El context nacional i la manca de concreció del govern municipal pel que fa al model nou de ciutat i les prioritats del mandat, van portar ERC a establir una sèrie de premisses. Si aquestes es complien, facilitarien l'entrada a Govern per tal d'impulsar de forma conjunta aquest canvi tant necessari per a la ciutat. Aquestes condicions eren: dialogar sobre la millor manera d'invertir el superàvit de més de 100 milions de l'exercici del 2015, després negociar les ordenances fiscals i finalment fer el mateix amb un pressupost de canvi per al 2016.

Les primeres negociacions van acabar amb acords tan importants com avançar cap a la gratuïtat al transport públic dels menors de 16 anys, l'increment del pressupost en educació, desencallar el trasllat de la presó Model i de la Trinitat Vella per poder dedicar els terrenys a equipaments i habitatge pels barris, un paquet d'ajudes per a autònoms, fomentar el comerç de proximitat, la cultura i el talent, etc.

Malgrat aquesta sintonia aparent, finalment ERC no va entrar a govern per dues raons: d'una banda, perquè BEC no va acabar d'apostar pel pla de govern mínim que ERC proposava, i que es concretava principalment en: la formació d'un govern de les tres forces emergents (BEC, ERC i CUP); l'aposta de convertir Barcelona en una gran capital d'Europa; imbuir la ciutat de la creença que és la capital d'una futura República catalana, i que per tant havia de ser una ciutat fidel al país, que obeeix les lleis del Parlament de Catalunya i no reconeix la legitimitat del Tribunal Constitucional; i finalment una bona gestió del consistori fent polítiques centrades en els barcelonins i les barcelonines.

D'altra banda, BeC va preferir el PSC com a soci de govern, un partit amb el qual no podíem compartir el programa de transformació, internacionalització, republicanisme i capitalitat pel qual apostàvem. ERC sempre ha considerat, i així ho ha expressat públicament, que el nostre projecte no passava per un pacte amb el PSC més retrògrad dels darrers anys, amb PP i Unió a Tarragona, amb C's a Lleida i amb CiU a Girona. Un PSC que sobretot nega el dret a decidir del poble català, tant al Parlament de Catalunya com a Madrid. I evidentment, un partit que representa escàndols com els de l'Hotel del Palau, la gestió urbanística o el fracàs del Fòrum i que queda lluny de l'anhel del canvi de la ciutadania havent governat més de tres dècades el consistori barceloní.

És aleshores quan ERC convoca un Congrés, el juny de 2016, per tal de consultar les seves bases quin havia de ser el paper del partit davant d'aquestes noves circumstàncies, i més del 80% de la militància va posicionar-se per l'opció de construir una alternativa d'oposició republicana, d'esquerres i progressista al govern d'Ada Colau.

b) La construcció d'un nou país

L'escenari polític nacional dels darrers anys ha viscut un gran nombre d'esdeveniments que han accelerat el procés d'independència. Durant el període 2003-2006, ERC va fer una aposta estratègica per un govern d'esquerres, que tenia com a principal objectiu cosir el país al voltant de dues cares d'una mateixa moneda: la construcció nacional i el progrés social. Fruit d'aquesta decisió, partits d'esquerres (PSC i ICV), que sempre s'havien sentit allunyats del Govern de la Generalitat, experimentaven en primera persona les dificultats per garantir les necessitats socials del país sense unes majores quotes d'autogovern. Aquest fet, i una CiU a l'oposició, van facilitar un consens àmpliament majoritari al Parlament de Catalunya per reformar l'Estatut d'Autonomia. Partits amb tradicions molt diferents, i ideologies fins i tot contraposades, es posaven d'acord en el nou text que era aprovat el 30 de setembre de 2005.

És a partir d'aquí que la tradició escassament democràtica de l'Estat espanyol i la seva nul·la voluntat federalista, porta a un bloqueig permanent i reiterat a les aspiracions legítimes del poble català. Malgrat la promesa electoral de l'aleshores president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, l'Estatut aprovat pel Parlament no només no es va respectar íntegrament, sinó que va ser raspallat amb un ribot a Madrid i aprovat posteriorment pel Congrés (30 de març de 2006) i pel Senat (10 de maig de 2006). Tot i les notables rebaixes imposades, el text va ser sotmès i aprovat per referèndum el 18 de juny de 2006 amb un 73.9% dels vots. ERC es va posicionar en contra de la seva ratificació. Previ al referèndum, el 18 de febrer de 2006 s'havia convocat la primera gran manifestació pel dret a decidir, en contra de la desnaturalització del text. Dels partits promotors de la reforma de l'Estatut només hi havia anat ERC. La resta de partits catalanistes donaven suport al text retallat. Aquesta situació va portar a la sortida d'ERC del govern tripartit i a la convocatòria d'unes eleccions anticipades l'1 de novembre de 2006, que acabarien desembocant en la confecció del segon govern tripartit de progrés.

El període 2006-2010 és l'inici de les grans reivindicacions massives al carrer. Si el primer govern tripartit encara confiava en la possibilitat de millorar les quotes

d'autogovern de Catalunya, i de poder federalitzar l'Estat espanyol, la nova etapa que s'obria a partir de 2006 es va veure marcada per la confrontació. L'1 de desembre de 2007, unes 700.000 persones van sortir al carrer per dir prou i per reclamar el dret a decidir sobre unes infraestructures dignes pel país. Aquest cop la manifestació era unitària, i tant CiU, com PSC, ICV, EUiA acompanyaven ERC.

A partir d'aquí, els continus atacs a la sobirania del país conduïren a una de les iniciatives ciutadanes més extraordinàries de la història a Catalunya: les consultes populars per la independència. Començaren a Arenys de Munt el 13 de setembre de 2009 i van finalitzar a Barcelona el 10 d'abril de 2011. El poble és viu i reivindica el seu dret a decidir. La sentència del Tribunal Constitucional el 2010 en contra de l'Estatut ja havia portat a una de les manifestacions més massives del catalanisme, la del 10 de juliol de 2010 sota el lema "Som una nació. Nosaltres decidim". De nou, havia rebut el suport de la majoria de partits de l'arc parlamentari.

El consens al voltant del dret a decidir és superior al 80% i això facilita que partits independentistes i federalistes poguessin avançar plegats. La presidència de CiU des de finals de 2010 intentava surfejar en aquest context, però la pressió social al carrer a favor de la dignitat del poble català era asfixiant. Després de constatar, de nou, la negativa rotunda del govern espanyol a una millora en el finançament i a buscar respostes polítiques a la sentència del TC, es van convocar eleccions anticipades el 25 de novembre de 2012 amb un clar compromís amb el dret a decidir. El PSC seria el primer partit de tradició catalanista en baixar del carro per la negativa de l'Estat a pactar un referèndum.

Des d'aleshores, els partits sobiranistes han treballat per cercar alternatives democràtiques al veto espanyol. I els partits de tradició federal han anat caient a mesura que el procés avançava, malgrat el bloqueig de l'Estat. Si el PSC ja ho havia fet a finals de 2012, ICV ho faria davant la negativa espanyola a permetre la consulta popular del 9 de novembre de 2014, tot i el seu compromís amb el dret a decidir. ERC, CiU (que posteriorment se separaria d'UDC) i CUP serien els principals partits en la

defensa del dret del poble català a decidir lliurement el seu futur, traçant un full de ruta que, per primera vegada, no depèn de la voluntat ni la jurisdicció estatal.

La desorientació del PSC i ICV era evident i això els ha portat a perdre posicions des del punt de vista nacional. Sobretot ICV, que defensa el dret a decidir, amb la incongruència que suposa sotmetre'l al vistiplau de l'Estat. En aquest context de crisi de valors, entre 2014 i 2015 apareixien les anomenades confluències, o "comuns", sorgides de la materialització del descontentament del 15M. I de totes elles, el seu major èxit l'assoliria Ada Colau amb la consecució de l'alcaldia de Barcelona.

Són moltes les persones que volen contraposar la defensa dels principis del "sí que es pot" amb les llibertats i els anhels dels independentistes. Des d'ERC es treballa i s'aposta, un cop més, per cosir les reivindicacions nacionals amb les socials. I en aquest context i amb aquest objectiu, es tracen vincles i confiança a grans ciutats com Badalona i Sabadell, o s'intenta trobar punts d'acord a Barcelona. Malgrat això, les eleccions catalanes del 27S o les espanyoles del 20D i el 26J posen en evidència que el projecte dels "comuns" es basa en dues premisses principals: la construcció d'una alternativa a l'Estat espanyol a l'entorn de Podemos, i assolir el Govern de la Generalitat per desterrar els "convergens" del poder. Qualsevol altre objectiu, per legítim o lloable que sigui, passa a ser secundari.

Aquest escenari porta a una situació complexa on els dirigents d'aquells que haurien de ser aliats naturals per la seva cultura democràtica, per la seva constant apel·lació a la sobirania del poble català, perquè compten amb el suport de molts votants independentistes, esdevenen malauradament adversaris polítics, ja que defensen l'*status quo*, subordinen qualsevol decisió al que dictamini l'Estat, reneguen del dret a decidir lliure i sobiranament el nostre futur, i el seu dogmatisme els impossibilita establir aliances amb aquells partits als qui volen enterrar de per vida. El partidisme i la manca de sentit de país dels actuals dirigents "comuns" dificulta el procés de construcció de la República catalana.

En el cas concret de l'Ajuntament de Barcelona, ja sigui per l'actitud d'alguns sectors que hi ha dins de BeC, o ja sigui fruit del pacte amb el PSC, el govern municipal en els darrers mesos ha fet un el biaix anti-independentista notable, basat en un bloqueig i una crítica constants a l'acció de govern català, malgrat l'esperit de col·laboració i lleialtat institucional que la Generalitat han mantingut vers la Casa Gran de Barcelona. De la mateixa manera que el bloqueig de Catalunya Sí Que Es Pot als pressupostos de la Generalitat han impedit importants inversions a la ciutat de Barcelona. Fet que es contradiu amb el discurs de l'Alcaldessa, que responsabilitza els partits de l'oposició i la resta d'administracions, especialment la Generalitat de Catalunya, de les principals problemàtiques de la ciutat de Barcelona. També és preocupant el posicionament de BeC en la proposició que demanava l'entrada de Barcelona a l'AMI, no només per l'abstenció, sinó especialment per la negativa a donar llibertat de vot als regidors i regidores del seu grup.

c) La ciutat avui

Actualment trobem un govern municipal inoperant. Sense projecte de ciutat clar ni tampoc de país, poc facilitador d'enteses amb la resta de forces polítiques i que estan decebent a milers de persones il·lusionades amb l'esperança de canvi i progrés que havien promès.

En primer lloc, és un govern que no governa, que no afronta els problemes reals de la ciutat i que fins i tot, en crea de nous, com quan gira l'esquena a la internacionalització de la ciutat (conflicte amb el Mobile World Congress), a la innovació, rebutja importants inversions estrangeres en el sector de l'anomenada *smart city* (cas CISCO), o crea confrontació innecessària de memòries històriques. L'actual govern de l'alcalde Colau no sap resoldre qüestions relacionades amb la convivència (amb conflictes amb el col·lectiu dels maners, amb la Guàrdia Urbana, o amb el sector del turisme o la restauració per la regulació de les terrasses); amb la mobilitat (les vagues del transport públic, els errors en la implantació del model de

superilles, el debat sense resoldre del tramvia per la Diagonal); i amb l'habitatge (proliferació de pisos turístics, desnonaments, manca de parc públic de lloguer, l'increment de preus), per citar-ne uns quants.

De fet, es pot concloure que s'ha convertit en una ciutat aturada, ja que s'ha evidenciat que l'administració municipal és massa lenta per absorbir i implementar el canvis urgents que la ciutadania necessita. Aquesta lentitud, a més, parteix d'una banda de la renúncia de l'equip de govern a reformar l'administració amb la incorporació de persones de partits que han governat durant dècades la ciutat sense cap ànim transformador; i d'una altra, de la decisió de l'alcalde de governar la ciutat en solitari, amb un equip humà numèricament insuficient i amb una minoria política al plenari.

En segon lloc, és un govern que més enllà de les proclames sovint més estètiques que reals, no té un projecte clar de ciutat, de lideratge metropolità, de capital ni de país al qual aspirar. Malgrat l'entesa en moltes iniciatives com l'aposta per la transparència i el bon govern, la solidaritat, la feminització de les polítiques públiques, la lluita per la inclusió, l'increment de plantilles, programes socials, inversions als barris, re-municipalització de serveis públics, etc., encara no se sap quina ciutat vol BeC, quina relació amb la resta del territori metropolità aspira a establir, ni quin paper li reserva a Barcelona com a capital en un futur país independent.

D'aquí a 12 mesos el full de ruta del Parlament de Catalunya ens durà a la celebració d'un referèndum, vinculant, sobre la independència de Catalunya. Així doncs, preveient un resultat positiu d'aquest referèndum, Barcelona s'ha de preparar per esdevenir Capital d'Estat. Barcelona ha de tenir més poder de decisió per poder obtenir tot el pes polític, econòmic i social que té qualsevol capital. El coneixement i reconeixement de la ciutat ha de permetre construir el país entorn de la seva capital.

La Barcelona que ens trobem avui, 16 mesos després de l'entrada a govern de BeC, és una ciutat que no sap on va. Bona part de la ciutadania constata que no hi ha cap canvi de model, sinó una feina de reajustament del que ja existia, sense visió de futur a mig-

llarg termini, ni amb una mirada veritablement metropolitana. La manca d'un projecte de ciutat amb un objectiu clar i compartit pel màxim número de gent, crea la imatge d'una Barcelona sense projecte ni horitzó.

A nivell econòmic, tampoc sabem quin és el projecte del govern. La proposta del model productiu que fa BeC està basat en l'únic argument de l'anticapitalisme perquè sí, però sense combatre les desigualtats generades per aquest. Fins i tot, ens trobem amb la paradoxa que es defensa un model productiu que aposta per la "municipalització" i els serveis públics, però que dóna concessió a grans corporacions privades de serveis socials elementals, com la teleassistència o l'assistència domiciliària.

En tercer lloc, és un govern poc dialogant (tal com es demostra en la no negociació del Pla d'Actuació Municipal 2016-2019) que en certes posicions polítiques dificulta l'entesa amb altres forces per tirar endavant projectes de millora de la ciutat i de les condicions de vida de la gent. És un govern que incompleix els acords que signa amb altres partits i també els compromisos a què va arribar amb la ciutadania a través de promeses electorals i discursos no materialitzats. Darrere dels grans titulars mediàtics sembla que no hi ha polítiques reals que responguin a les expectatives creades.

En definitiva, les promeses de canvi i de millores per a la ciutadania encara no han arribat, ja que Barcelona continua tenint més de 100.000 aturats, especialment dones i joves. Tot i les promeses fetes durant la campanya electoral, Barcelona continua sent una ciutat polaritzada on la diferència de rendes per districtes no s'ha reduït. Tant en posicions com en valors, els districtes revelen grans diferències, mantenint-se Sarrià-Sant Gervasi i Nou Barris en les posicions extremes. En posicions intermèdies, les Corts -destacat-, l'Eixample i Gràcia per sobre de la mitjana, i Sant Martí, Ciutat Vella, Horta-Guinardó, Sants Montjuïc i Sant Andreu per sota, tots ells amb valors entre el 73% i el 80% de la mitjana i amb poc més de la meitat de la població de la ciutat.

El govern municipal no ha aconseguit aturar els desnonaments, ni la centrifugació de joves cap a fora de la ciutat pel constant encariment del preu dels habitatges (en el primer any de mandat, s'ha incrementat un 15% el preu dels lloguers). Malgrat la

limitació de competències que té un municipi, l'Ajuntament de Barcelona pot fer més i ha de fer més. O com a mínim, ha de respectar els acords als què arriba amb altres partits per tal de millorar les condicions de vida dels seus habitants, com per exemple, l'acord encara no executat de BeC amb ERC per implementar el salari mínim de 1000 euros. Aquest tipus d'incompliments, en matèries tan sensibles, són els que permeten posar en dubte que l'actual consistori tingui una voluntat real de transformació.

d) Esquerra Republicana a Barcelona, un projecte per a la majoria

A finals de 2011, Esquerra Republicana de Catalunya engegava un procés de renovació i d'obertura a la societat civil, canviant els seus principals òrgans interns i, entre d'altres, apostant per situar a persones independents encapçalant les candidatures a les diferents conteses electorals. L'historiador i escriptor Alfred Bosch va ser escollit candidat d'ERC a les eleccions municipals de maig de 2015, en les quals va aconseguir igualar els millors resultats a la ciutat de Barcelona des de la transició: més de 77.000 vots, cinc regidors i regidores i dinou consellers i conselleres de districte.

Paral·lelament a aquest nou grup municipal, es consolidava un nou equip que encapçalava la Federació de Barcelona, renovant la presidència i els principals òrgans de decisió, i apostant per construir un partit més participatiu, obert, democràtic i al servei de la ciutadania de Barcelona.

De forma coordinada, cadascú des del seu espai, el Grup Municipal i la Federació de Barcelona es posaven a treballar per tal de fer realitat el somni d'una Barcelona republicana, amb igualtat d'oportunitats i capital d'un nou país construït des de la transparència i l'honestedat. Malgrat això, cal reconèixer que no hem aconseguit tots els objectius proposats, ja que encara no hem estat capaços de traslladar un model de ciutat identificable i, tot i els avenços notables, hem de millorar els canals de comunicació interna i la presa de decisions col·lectiva.

Actualment, ERC es troba en un moment electoral molt favorable, atès que ocupa ideològicament l'espai del sobiranisme d'esquerres, majoritari a l'espectre sociològic barceloní. Segons totes les enquestes, ERC és el partit amb major consideració (gent que es planteja votar al partit) i amb millor valoració (una tendència que s'ha consolidat en les darreres conteses electorals i que es va reforçant a mesura que es coneix més el projecte del partit a la ciutat de Barcelona). No obstant, ERC no s'ha consolidat encara com un partit urbà, capaç de resoldre amb eficàcia problemes dels nostres barris, de la mateixa manera que pot defensar els interessos del conjunt de Catalunya des del Parlament o des del Congrés.

Cal reconèixer però, que el nombre de militància, simpatitzants i amics i amigues segueix lluny de la xifra que hauria de tenir ERC si vol esdevenir un partit majoritari a la ciutat de Barcelona. Falta també enfortir la musculatura del partit a tots els nivells per arribar a cada racó de la ciutat, guanyar visibilitat i convèncer la ciutadania que la nostra tasca a l'Ajuntament és la més efectiva per resoldre els seus problemes.

En definitiva, és moment de conjugar les oportunitats externes amb la voluntat interna, i aprofitar aquesta situació d'obertura del partit perquè la ciutadania sàpiga que som l'instrument que, a més de dur-los cap a un nou país, també els durà cap a un millor barri i una millor ciutat; ERC-Barcelona treballa per tal d'esdevenir l'instrument que necessiten.

3. L'ESTRATÈGIA D'ERC PER ALS PROPERS ANYS

Creiem que esdevenir la capital d'un nou estat és el principal repte i oportunitat que té Barcelona actualment. En cas d'independència i sense dèficit fiscal, la nostra ciutat disposaria de 3.500 milions d'euros addicionals per finalitzar les grans infraestructures i projectes urbanístics que s'han anat aparcant i que resten pendents des de fa dècades. Amb un Estat a favor, una capital pot decidir per ella mateixa el seu futur i, entre altres qüestions, connectar-se amb la resta del món. Una millor capacitat de relacionar-se amb el món també ha de suposar internacionalitzar millor l'economia, que mitjançant l'atracció d'empreses i creació de llocs de treball de qualitat, i juntament amb el foment d'una reindustrialització d'alt valor afegit, han de contribuir també a la construcció d'una capital més social que millori la qualitat de vida i garanteixi els drets dels seus ciutadans i ciutadanes.

La nova Barcelona que projectem cal que sigui una capital social que sàpiga combatre les desigualtats mitjançant polítiques redistributives, generadores d'oportunitats on tothom tingui accés a l'educació, la cultura, la sanitat i els serveis socials. Una Barcelona on sigui un dels objectius prioritaris la igualtat dels homes i les dones i es concreti en revisar totes les polítiques que s'impulsen a la ciutat i també dins de la mateixa organització municipal, amb mirada de gènere.

Un altre repte d'importància cabdal és aconseguir una capital republicana que avanci cap a un model de governança col·lectiva, on es garanteixin polítiques públiques més transparents i democràtiques, amb més participació de la ciutadania i més descentralitzada als districtes, així com l'avenç cap a un model de ciutat més sostenible en termes urbanístics, que generi menys residus i que garanteixi el transport públic i l'accessibilitat al conjunt de la població.

Per poder aconseguir assolir aquests reptes, ERC aspira a governar la ciutat, però abans, ha de demostrar que el seu projecte és creïble, innovador, progressista i arrelat a la ciutat i els seus barris. Per això ERC aposta per treballar per als barcelonins i barcelonines des d'una oposició valenta, responsable, rigorosa i ètica.

a) L'alternativa d'ERC. D'esquerres, valenta i resolutive

Obrim un nou escenari que ERC afrontem com sempre, posant la ciutat per davant i apostant pels canvis que la ciutadania ens reclama des de fa molts anys. Volem seguir defensant el nostre projecte d'esquerres i republicà, transparent i ambiciós, de canvi i il·lusió, d'ambició nacional i projecció internacional. I ho farem des de l'oposició, construint l'alternativa progressista que necessita Barcelona. Cal portar la ciutat on es mereix, a ser la capital pròspera i justa de la futura República Catalana.

Som l'esquerra nacional, l'alternativa a un govern decebedor. Però també som l'alternativa a les opcions conservadores que minen els drets socials i les polítiques públiques del benestar. No hem de renunciar a res, ni a les ambicions nacionals ni a les reivindicacions socials. El gran gruix de la ciutadania de Barcelona són les classes mitjanes i treballadores que s'autodefineixen d'esquerres i sobiranistes.

És per això que des d'ERC aspirem a ser el partit majoritari i referent de l'esquerra nacional a Barcelona, que lideri i articuli les majories polítiques progressistes de la ciutat i que assumeixi sense complexos la governabilitat d'una capital radicalment democràtica i socialment avançada. I aquesta transformació s'ha de dur a terme d'acord amb els interessos de les classes socials populars i treballadores, generant prosperitat i oportunitats, i que faci de Barcelona una ciutat on els veïns i les veïnes sentin l'orgull de viure-hi.

1.- Treballem des de l'oposició

Davant un govern que no fa allò que va prometre, que decep tota aquella gent que va creure en un canvi de veritat, que gestiona el dia a dia de forma deficient, que genera conflictes allà on no hi són, que no creu en la capitalitat d'una Barcelona republicana ni

en la seva projecció internacional, tenim el deure i la responsabilitat de treballar des de l'oposició, en la construcció d'un nou espai alternatiu i d'esquerres.

I aquesta ha de ser una oposició madura, responsable, que presenti respostes i no només plantegi preguntes, que porti solucions i no només identifiqui problemes, i que mostri el seu model de ciutat a cadascuna de les propostes que defensi. Una oposició valenta i decidida, que prioritzi els interessos de la ciutadania per damunt de tot, que defensi amb convicció les seves propostes i les contraposi a les polítiques de l'actual govern, que posi davant el mirall les incongruències i contradiccions dels qui manen, que faci visible tot allò que no es fa i tot allò que no es fa bé.

Hem de ser l'oposició que defensi sense complexos el principi i el nostre model de ciutat; que ho faci amb dignitat i amb la tranquil·litat d'estar servint a la ciutadania; que esdevingui la veu dels qui no tenen veu al consistori, la de les entitats i associacions, però també dels veïns i les veïnes; que denunciï els incompliments dels acords i de les promeses adquirides; que es postuli amb fermesa i convicció sense especular amb l'aritmètica ni amb els posicionaments dels altres; que arribi fins al final i mantingui amb coherència el seu criteri; que sigui fidel al que som i en faci bandera.

2.- Construïm l'alternativa d'esquerres

No creiem en l'actual govern de la ciutat, tenim un projecte propi que és incompatible amb el rumb del govern d'Ada Colau i el PSC, i per això ens erigim com el pal de paller al voltant del qual construir l'única alternativa possible. Un projecte d'esquerres i republicà, però radicalment diferent i contraposat al del govern BeC-PSC. Un projecte d'una esquerra pro positiva, guanyadora, no dogmàtica, humil i treballadora, allunyada de les polítiques de PP, CiU i C's.

A Barcelona hi ha espai per una esquerra útil i propera, on les persones estan a l'eix de totes les polítiques i que garanteix el benestar, la inclusió i la cohesió social. Una

esquerra que creu en el patriotisme dels barris i les viles i en les polítiques públiques fetes amb els veïns i les veïnes. Una esquerra que treballa per revertir les desigualtats com a inversió de futur i que aposta també per la generació de riquesa i per la seva equitativa redistribució. Una esquerra que creu en la conservació de l'espai comú, en la convivència com a valor republicà, en l'adquisició de drets però també de deures, en l'educació al llarg de la vida com a base indispensable per construir el futur, en la cultura com una pota més de l'Estat del benestar, en la llibertat individual però també en la col·lectiva, en el respecte a les diferències i a la diversitat, en la lluita contra la injustícia i en la defensa dels més febles. Una esquerra que aposta pel turisme ordenat, per l'economia productiva ben repartida, pel progrés i la innovació accessibles a tothom, pel comerç de qualitat i de proximitat, per una societat de les oportunitats. Una esquerra honesta i transparent, que treballa pels principis de justícia i equitat, per prioritzar el bé comú per sobre dels interessos privats, per avançar però per fer-ho tots plegats, sense deixar ningú al darrere.

Aquest espai existeix i és on s'identifica una part majoritària de la ciutadania de Barcelona. Des de la defensa de tots aquells valors amb els que s'hi veu representada la majoria de la ciutadania, des d'aquest ampli espai de l'esquerra nacional és des d'on farem una oposició dura i ferma, però responsable i compromesa amb la ciutat. I és des d'aquesta oposició des d'on construirem un projecte alternatiu per a la ciutat lleialment compromès amb el país.

ERC ha d'esdevenir el partit que respongui a les necessitats de la majoria de la ciutadania de Barcelona entre els que trobarem votants desencantats pel govern Colau, votants que van confiar en les esperances de canvi que va generar Barcelona en Comú i que veuen com les seves expectatives no han estat acomplertes. Votants sobiranistes, demòcrates, d'esquerres i radicalment regeneradors. Cal centrar-se en aquest segment electoral, així com en el votant de la CUP, que després d'aquest primer any de mandat ha vist com aquesta formació no tenia un discurs de ciutat que respongui a les necessitats municipals i sovint s'ha perdut en l'estètica dels gestos i el radicalisme estètic. Cal, a més, oferir una alternativa progressista als votants tradicionals de CiU, orfes de referent polític degut a la indefinició i desorientació del

nou projecte electoral, sumat a la decepció del mandat Trias. Podem ser el partit que aglutini les esperances i anhels de sectors transversals a la ciutat, sense desnaturalitzar el nostre projecte polític ni moure'ns de l'espai de l'esquerra nacional a la ciutat.

3.- Liderem el país amb una visió metropolitana

Catalunya és un país extens, ric i heterogeni, amb gran part dels seus municipis rurals, però amb un marcat caràcter metropolità. Dos terços de la seva població es troben en "l'àmbit metropolità de Barcelona" i un terç d'aquesta es concentra en un radi de només 2.5 quilòmetres al voltant de la capital. Si hi afegim els centenars de milers de persones que viuen a Tarragona, Girona i Lleida o al seus entorns, és una evidència que la futura República Catalana haurà d'incorporar aquesta sensibilitat metropolitana. Aquesta realitat té conseqüències directes en la redistribució dels recursos econòmics, socials, humans i de gestió política; cal defugir el centralisme tradicional dels estats clàssics i apropar les estructures polítiques a la gent, posant-les al seu abast a qualsevol part del territori i, per tant, cal gestionar-les amb excel·lència. Però també té incidències sociològiques i culturals, en la convivència i en la integració, en el respecte a les diferències i a la diversitat. El gran repte de Barcelona és ser capaç de liderar el futur d'aquest país des de la capitalitat de l'entorn metropolità, però també des del respecte al conjunt del territori.

Cal potenciar i impulsar l'activitat econòmica i l'ocupació a les zones més deprimides econòmicament del nord, aquesta ciutat oblidada on hi viuen més de mig milió de persones i on les taxes d'atur arriben a duplicar la mitjana de Barcelona, mentre la renda per càpita se situa a un terç de les dels barris amb major capacitat adquisitiva. S'han de generar vincles i ponts de confiança amb tots aquests barris obrers que es van construir al llarg de la llera del Besòs. Tenim el gran repte de ser percebuts i esdevenir útils per una part de la població que no se sent atreta pel nostre projecte republicà però que, en canvi, és per aquells pels qui més volem lluitar. El mateix caldrà fer a l'entorn de la Zona Franca, on el desenvolupament econòmic i la producció ha crescut

donant l'esquena als seus barris, a la seva gent, a les seves necessitats. Cal teixir xarxes urbanes integrals, cohesionades, garants del benestar i d'una vida digna per les persones que hi viuen. També és fonamental que l'administració promogui la cultura de base que es genera en els barris per tal que la ciutadania esdevingui un agent de canvi social, econòmic i cultural. Immersos dins una economia globalitzada, Barcelona ha de tendir cap a la innovació, els productes d'alt valor afegit i la recerca, integrant la variable cultural per tal que la ciutat adopti uns trets diferencials i esdevingui líder en aquest món globalitzat.

Descentralitzar Barcelona i apoderar els seus barris i les seves viles és una gran oportunitat per reequilibrar la ciutat; per potenciar nous nuclis neuràlgics que fomentin l'atracció d'activitats noves, intensives en ocupació tradicional i d'alt valor afegit, per reforçar aquest caràcter multi sectorial de la ciutat que la fa molt més resistent a les crisis. Per tant, cal dotar els districtes de major pes en la gestió del pressupost municipal. Obrir Barcelona cap als seus extrems metropolitans permet descongestionar zones extremadament saturades, cosir els barris perifèrics a la resta de la ciutat i construir aquesta capital única i diversa, de múltiples colors i tonalitats.

Al mateix temps que obrim la ciutat cap al nord i cap al sud, és necessari establir sinergies a banda i banda del Besòs i del Llobregat. Construir un projecte comú de mobilitat, sostenibilitat, creixement i desenvolupament econòmic amb el Barcelonès Nord, el Maresme, el Vallès Occidental i el Vallès Oriental ha de ser una prioritat. També amb les grans ciutats del Baix Llobregat, del Garraf i l'Alt Penedès. Metròpolis del sud amb les que compartim l'aeroport, la fira, hospitals i centres de recerca, però sobretot reptes de futur i oportunitats de creixement.

Barcelona, com a capital de la futura República catalana, ha de ser capaç d'acompanyar el país fomentant lideratges compartits. Compatibilitzar aquestes realitats tant diferents però complementàries, contraposades però necessàries, i aconseguir incloure-les en la construcció d'un projecte comú és una tasca fonamental que Barcelona té l'obligació d'assumir.

4.- Exercim de capital de la República catalana

La construcció d'un nou país no reeixirà sense Barcelona al capdavant, ni aquesta esdevindrà una gran capital internacional sense la grandesa del país al seu darrere. Catalunya i Barcelona es necessiten perquè una sense l'altra no s'entenen, deixen de ser el que són. Després de dècades amb capital i país enfrontats a banda i banda de la plaça Sant Jaume, la situació actual no és ni molt menys l'òptima per afrontar tots els reptes de futur que ens esperen. El govern de la ciutat no creu en Barcelona com a capital ni treballa per posar-la al mapa internacional. Però, el pitjor de tot, és que tampoc ho fa per liderar la capitalitat del seu país.

Al país li cal una capital que aposti per internacionalitzar el procés nacional, en aquest sentit comptem amb 96 consolats a la nostra ciutat, un magnífic amplificador si existeix la voluntat d'utilitzar-lo i som capaços de generar un discurs adequat a cadascuna de les realitats que representen, que atregui talent d'arreu del planeta, empreses capdavanteres en el seu sector, que lideri la recuperació econòmica, que posi al servei de la causa el seu reconeixement a nivell mundial, que treballi per portar Catalunya a la seva plena llibertat. Han estat moltes les vegades en què el país s'ha posat al servei de la seva capital, que ha lluitat per Barcelona, pels seus valors, per la seva gent, pel que representa i el que transmet. I el país se n'ha sentit i se'n sent d'orgullós, però aquest tracte ha de ser recíproc, cal que sigui correspost, ara més que mai.

Però la capital també necessita el país per créixer com a ciutat, per donar resposta a les necessitats de la seva gent, per generar oportunitats per aquelles persones que no en tenen o en tenen poques, per construir plegats un lloc millor on viure. I això es concreta amb projectes estratègics i vitals com potenciar el port i el transport de mercaderies, tenir un aeroport internacional de referència, construir línies de metro en aquells barris on encara no hi arriba, millorar els serveis sanitaris dels nostres hospitals i centres de salut, tenir escoles de qualitat pels nens i nenes, i enderrocar

presons que es mantenen en condicions indignes per construir equipaments i nous serveis públics. Tots aquests projectes requereixen de la complicitat entre el govern de Barcelona i el de la Generalitat, de la voluntat del nostre ajuntament d'exercir la capitalitat d'aquest país i la responsabilitat que suposa fer-ho. I especialment aquesta complicitat i sentit del país s'ha de notar en la negociació i aprovació dels pressupostos tant de la Generalitat com de l'Ajuntament, ja que ambdós projectes són vitals per a la millora de les condicions de vida de la gent de la ciutat. No volem prejudicis que impedeixin seure al voltant d'una taula a representants d'espais diferents per negociar. Perquè damunt dels interessos partidistes, hi ha els interessos i les necessitats de la gent a la qual representem. Les inversions que li calen a Barcelona només seran possibles amb la col·laboració i lleialtat entre tots dos governs. Exigirem que aquesta reciprocitat sigui un requisit innegociable.

Des d'ERC treballarem per forjar els lligams, fomentar la col·laboració, i garantir el servei recíproc entre Barcelona i Catalunya. I farem ús de totes les nostres eines i recursos perquè el Govern de la Generalitat no obli les necessitats de la seva capital. Però, de la mateixa manera, serem implacables en l'exigència a l'Ajuntament de Barcelona perquè sigui lleial al Govern de la Generalitat i no li doni l'esquena, encara menys quan això pugui perjudicar directament els barcelonins i les barcelonines.

b) Les prioritats per als propers 3 anys

1.- Barcelona Inclusiva: Ciutat de drets, ciutat de persones.

Barcelona ha de ser una ciutat garant dels drets de la ciutadania. Barcelona, com a capital del país, ha de poder garantir l'accés als drets dels seus habitants i de tots aquells que la gaudeixen. Així doncs, calen unes polítiques clares en drets socials, culturals i civils. Drets bàsics i elementals a la nostra societat pel seu desenvolupament present i futur.

Barcelona, com moltes altres capitals europees, està en crisi des de fa temps, però tenim l'experiència de la superació i la convicció que, per afrontar el futur amb il·lusió, ens cal tornar enrere per retrobar-nos amb l'esperit del progrés i de la bona convivència humana.

La construcció d'una nova ciutat fraternal, hem d'aconseguir la construcció d'una comunitat social, una comunitat de veïns i veïnes capaç de teixir una xarxa de vincles entre persones, ciutadanes de ple dret, una xarxa imprescindible per fer front a les dificultats de la gent.

Una ciutat de la igualtat, que pren la persona com a mesura de totes les coses, que s'ocupa de l'educació, l'esport i de la cultura, perquè el coneixement, la formació i la pràctica esportiva amb valors és la base de la nostra llibertat. Una Barcelona que demana el compromís de la seva ciutadania, que vol exercir plenament els seus deures de convivència.

Una Barcelona que acull als seus conciutadans, amb compromís i amb oportunitats, amb drets i deures. Una Barcelona que no separa les problemàtiques de la gent autòctona i de la gent immigrada, sinó que pren consciència que els problemes són de tota la seva gent, en la seva globalitat.

Una ciutat que vol compartir una ètica comuna i un respecte absolut pels drets inalienables de totes les persones: persones grans, infants, dones, joves. Una ciutat que es basa en el valor de la solidaritat, el valor del treball, el valor de la honestetat, el valor de la cooperació. Una ciutat que creu en la participació activa de la seva ciutadania i en una nova cultura democràtica. Una ciutat que cerca el diàleg necessari i permanent amb entitats i la seva població.

Les llibertats i els deures públics són una riquesa col·lectiva a conservar. Tots tenim deures envers la comunitat, ja que no hi ha drets sense deures i només vivint en una societat justa és possible el lliure i ple desenvolupament personal i col·lectiu.

Des de la perspectiva dels drets socials s'ha de percebre que els ciutadans i les ciutadanes reben els serveis de responsabilitat pública als que hi tenen dret amb criteris equitatius, d'eficàcia i qualitat.

Així, calen polítiques concretes, accions decidides a trencar amb les desigualtats; no podem permetre que els lloguers segueixin pujant com ho fan i no es garanteixi el dret efectiu a l'habitatge. Calen polítiques actives per bastir un parc públic d'habitatge de lloguer.

També hem de seguir lluitant des de tots els fronts per combatre les desigualtat entre homes i dones i la feminització de la pobresa, els sostres de vidre, i seguir lluitant fermament contra el masclisme i la violència masclista, així com trencar amb la xacra de la lgtbifòbia a tots els nivells.

Hem de ser els garants dels drets dels infants; que puguin accedir a una formació pública, gratuïta i de qualitat, que tinguin temps per al lleure, la cultura i puguin desenvolupar-se plenament. Hem d'evitar que els joves de la ciutat siguin la generació més precària de la història i treballar per garantir la ocupació juvenil per justícia, perquè són el futur i perquè el país no es pot permetre la fuga de talent. Cal crear mecanismes de suport a les famílies per a la criança i cal seguir potenciant l'envelliment actiu i assegurant l'atenció necessària per a aquelles persones amb greus mancances socio sanitàries i/o dependències físiques o mentals, per tal que puguin gaudir del màxim d'autonomia i promoure un urbanisme que garanteixi l'accessibilitat de les persones amb diversitat funcional, i un llarg etcètera, perquè no podem perdre de vista que trebalem per a les persones, per garantir el seu benestar i la seva inclusió a la ciutat.

Així mateix, cal garantir la participació de la població nouvinguda a la vida pública de la ciutat des d'una visió intercultural, posant tots els instruments municipals per aconseguir-ho i garantint la cohesió i la convivència.

2.- Una ciutat d'èxit: el talent i la innovació.

En un moment en què la ciutat ha experimentat un fort creixement de l'atur i un augment de les desigualtats socials, cal aprofitar el magnetisme de la nostra ciutat per fer de Barcelona una ciutat dinàmica, amb un teixit econòmic i productiu diversificat i ben posicionada en aquells sectors estratègics que poden generar ocupació de qualitat, aportar innovació i coneixement, i impulsar i retenir el talent de la nostra gent jove perquè pugui construir el seu present i futur independentment del seu origen familiar i de les persones, que per diversos motius, tenen greus dificultats per accedir al mercat laboral. Una ciutat capaç de repartir la riquesa i el benestar entre els seus ciutadans, fent que el seu èxit sigui compartit entre tothom.

Per això cal una reindustrialització de la ciutat a partir de les indústries netes i del coneixement, la modernització dels polígons de la ciutat i l'aposta decidida per la Formació Professional i l'ocupació juvenil.

A través de la innovació i el talent podem fer de Barcelona un ecosistema per tal que les empreses creixin i s'interrelacionin. La innovació ha de ser la palanca per esdevenir referents mundials en tots aquests àmbits, alhora que aquest èxit atregui noves empreses o emprenedors per tal que es pugui generar feina i que aquesta riquesa, no només econòmica, sinó també cultural, arribi a cada racó dels nostres carrers.

Per aquest motiu, és indispensable una aposta decidida per intensificar mitjançant convenis, la col·laboració I+D+i entre universitats i empreses privades, així com start-ups dels diversos sectors presents a la nostra ciutat i a Catalunya.

Cal seguir apostant pel comerç de proximitat, limitant els metres de grans superfícies, facilitant la continuïtat de negocis que funcionen, d'aquells que doten de personalitat els nostres carrers i places, fins i tot oferint estratègies de canvi generacional fora de la família i seguir ajudant als emprenedors i les PIMES.

Cal apostar per nous models productius, apostant per l'economia verda i l'economia social, que aposten per una Barcelona més cohesionada i sostenible i promouen el bé comú.

3.- La convivència republicana: carrers i places per a tothom.

En una societat mediterrània i oberta com la nostra, és habitual l'ús del carrer per interrelacionar-se i és positiu que així sigui. L'ús racional dels espais públics de Barcelona, que ha de permetre una convivència veïnal, ha esdevingut un repte pel conjunt de ciutadans i administracions. Així doncs, cal adoptar mesures que evitin la degradació de la qualitat de vida i assegurin la tranquil·litat ciutadana.

La res pública i la seva gestió ha de ser prioritat d'aquest mandat, i cal abocar tots els esforços possibles des dels diversos àmbits per prevenir, educar i garantir el compliment de les normatives i millorar-les si s'escau. Per tant, la prevenció, la mediació en els conflictes i l'educació són claus per resoldre les problemàtiques derivades de l'ús de l'espai públic.

Cal treballar en la idea de l'esquerra seriosa, del republicanisme a tots els nivells i funcions. Per això és important que tota la ciutadania s'impliqui en garantir la convivència i que els cossos de seguretat i els agents cívics siguin garants d'aquests valors republicans a l'espai públic.

També cal que garantim la convivència entre les persones, amb els animals de companyia i amb les diferents activitats que es duen a terme a la ciutat. Així, hem de ser capaços de saber trobar l'equilibri entre els drets individuals i col·lectius i mantenir la idea del lligam entre drets i deures; tolerància amb respecte.

4.- Mobilitat i sostenibilitat: apliquem l'urbanisme social.

Des d'ERC apostem per una Barcelona referent a nivell internacional en matèria de sostenibilitat per tal de garantir la qualitat de vida dels nostres ciutadans. Per això cal avançar cap a un model productiu sostenible i fomentar el consum responsable. També cal prioritzar la lluita contra el canvi climàtic a partir de la millora de l'eficiència energètica (reduint-ne el consum), el desenvolupament de les energies renovables i l'autoconsum energètic, la utilització del residu com un recurs amb valor dintre d'un model d'economia circular, la implantació d'una nova cultura pública de l'aigua d'acord amb el futur Pacte Nacional per l'aigua a Catalunya i la millora de la qualitat de l'aire potenciant la innovació de tecnologies en la prevenció i control d'emissions. És cabdal assolir una mobilitat més sostenible a la ciutat a partir d'afavorir els desplaçaments a peu o en bicicleta, la millora del transport públic i la implantació del vehicle elèctric.

Cada cop tenim un espai públic més saturat d'elements que cal ordenar; necessitem substituir l'asfalt pel verd per tal de reduir els nivells de pol·lució a la ciutat i, també, preparar-la davant el canvi climàtic. Necessitem treure 150.000 cotxes de la ciutat en els propers anys cosa que ens permetrà alliberar sòl i guanyar-lo per a la ciutadania. Hem de promocionar un canvi de mobilitat, facilitant-la també per a totes aquelles persones amb mobilitat reduïda, completar i potenciar la xarxa ortogonal d'autobusos, que permetrà augmentar la velocitat comercial i la freqüència de pas, i també els carrils bici, interconnectant-los i fent-los més segurs.

Per poder superar tots aquests reptes de ciutat apostem per les superilles, ja que és l'eina de transformació que ens permetrà afrontar tots els problemes a nivell global i revertir-los, canviant l'actual model urbanístic i de mobilitat. Les superilles permetran concentrar la circulació del vehicle privat en uns determinats eixos i permetrà pacificar la resta de carrers, obtenint una reducció de la pol·lució i el soroll. Evidentment, com qualsevol canvi profund caldrà fer-ho amb molta pedagogia i fent participar els veïns i veïnes, al teixit associatiu i els agents econòmics i socials des del primer moment,

adaptant a cada illa de cases l'estratègia de ciutat, seguint la línia que ja va prendre ERC des del govern de Gràcia fa 10 anys, en l'inici de la implementació del model de superilles. Cal evitar els conflictes que han generat els errors de l'actual govern en la implementació de la prova pilot al Poblenou, que han creat una confrontació i un rebuig innecessaris. Per tant creiem que cal un pacte de ciutat sobre les superilles i el model de mobilitat a la ciutat. Cal que Esquerra lideri el discurs de les superilles i que des de la nostra experiència en aquest tema prenguem la iniciativa en les reunions i treballs que conformin el pacte de ciutat. Cal també accelerar el seu desplegament per assolir, sense demores innecessàries, els objectius de millora de la qualitat de vida.

Un dels grans debats sobre el transport públic de la ciutat és la xarxa de tramvies. Òbviament en defensem la seva interconnexió, però aquesta ha d'encabir-se en la xarxa metropolitana de transport de manera que faciliti la intermodalitat. Cal tenir en compte elements com el calendari, el cost i altres prioritats pel que fa a la mobilitat. Caldria començar, això sí, el perllongament del TramBesòs per la Diagonal més enllà de la plaça de les Glòries i fins el Passeig de Sant Joan, tal com ja incorporàvem al programa electoral.

Les superilles, acompanyades d'una potenciació del transport públic metropolità i de la creació de grans aparcaments intermodals interconnectats als límits de la ciutat, ens permetran recuperar el dret dels ciutadans de gaudir de la ciutat. Però no podem parlar de la mobilitat a Barcelona sense tenir un debat metropolità. Per tant, caldrà que a l'Àrea Metropolitana de Barcelona hi hagi consens en aquest punt i fins i tot parlar i acordar amb grans ciutats de fora l'AMB alguns aspectes del mateix.

Paral·lelament, l'urbanisme històricament ha estat l'eina que ha servit per donar resposta a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes. Hem de tornar a l'origen i fer servir aquesta eina tant potent per tal d'intentar pal·liar les mancances que tenim i fer una ciutat més inclusiva on tots ens hi sentim segurs i en puguem ser partícips. Per tant, volem espais per tothom, àgores inclusives i no segregades, on no existeixin les zones insegures, sense zones fosques i sense barreres arquitectòniques. En definitiva

apostem per l'urbanisme social i de gènere mentre protegim millor tots els espais patrimonials que té la ciutat.

L'espai públic necessita un canvi, en aquest punt, la mobilitat i l'urbanisme hi tenen molt a dir. Volem una ciutat amable, sostenible i accessible.

5.- Combatem desigualtats, creem noves centralitats

A Barcelona, com dèiem, cal garantir els mateixos drets i, per tant, les mateixes oportunitats. És alarmant com la ciutat es polaritza i cap govern ha estat capaç de revertir aquesta situació.

Tot i que a cadascun dels barris trobem aquestes desigualtats, és evident que la ciutat pateix especialment als barris perifèrics del nord i el sud de la ciutat. Cal apostar per una acció política encaminada a revertir la desigualtat entre barris. La nostra proposta passa per crear noves centralitats que generin ocupació, fomentin el talent, s'accedeixi a la formació, l'atenció social i a la cultura, per tal de crear riquesa arreu de la ciutat. No volem que hi hagi barris dormitori, ni turístics, ni comercials, sinó una mixtura d'usos que permeti viure, formar-se, treballar i tenir accés a la cultura a pocs minuts caminant des de casa.

I, per tal de poder-ho tirar endavant, és necessari apostar-hi i treballar en el desenvolupament d'aquestes zones. El transport públic ha d'arribar a totes les zones de la ciutat sense excepció, hem d'aturar l'augment de metres de centres comercials i potenciar els polígons industrials, cal crear sinèrgies amb barris limítrofs, aprofitar les possibilitats de lleure i esport, etc. Necessitem fugir de l'assistencialisme i assegurar que néixer a un barri o a un altre no marqui el futur d'aquesta persona, ni li resti esperança de vida (la diferència ara mateix, està en 11 anys).

Paral·lelament, no podem perdre de vista l'àrea metropolitana. La vertebració de l'eix Besòs ha de ser una realitat d'aquí pocs anys per tal d'esdevenir un eix de centralitat metropolitana. La interrelació entre els barris barcelonins propers al riu i Sant Adrià del Besòs, Santa Coloma de Gramenet i Badalona ha de créixer exponencialment, humanitzant l'entorn, potenciant l'espai com a eix natural i de confluència ciutadana, creant més vies de pas per a vianants i bicicletes i reforçant els lligams econòmics i socials entre tots aquests barris i les ciutats limítrofs.

En definitiva, volem una ciutat per viure, amb barris vius, que s'adaptin als nous temps però que no perdin el seu passat, ampliant la protecció patrimonial que permeti conservar el nostre patrimoni i alhora fer una ciutat útil per als barcelonins i barcelonines.

6.- Barcelona: Capital de la República Catalana.

A les portes del naixement de la República Catalana, Barcelona ha d'exercir com a motor per assolir el nou estat, i posteriorment per aconseguir el seu reconeixement internacional. Cal que l'Ajuntament estigui a punt perquè, quan la nova república sigui una realitat, pugui continuar prestant amb eficiència tots els serveis a la ciutadania. Quan arribi el moment, la capital ha d'estar preparada per a posar-se, un cop més, al servei del país.

Barcelona ha d'exercir, cap a l'interior, la seva capitalitat cultural, i, vers l'exterior, ha de potenciar la diplomàcia entre ciutats per donar a conèixer la realitat catalana al món, gràcies al reconeixement global de què gaudeix.

Amb la independència de Catalunya, Barcelona podrà, per primera vegada, incidir de manera efectiva en la presa de decisions sobre les infraestructures de què disposa: el Port, l'Aeroport, la xarxa ferroviària... La ciutat podrà, doncs, participar en la gestió

d'aquestes infraestructures, i estarà en condicions de defensar de forma eficaç els interessos dels seus veïns i veïnes, contràriament al que ha succeït fins ara.

També des de la República Catalana podrem adaptar les lleis per crear una administració veritablement descentralitzada i propera a la ciutadania. ERC segueix apostant per l'elecció directa dels consellers de districte, que la legislació espanyola no permet. També per un pressupost més proper als barris i una reformulació dels espais de participació. Una administració transparent que compti amb els ciutadans com a actors i no només com a usuaris, una ciutadania formada i crítica.

Barcelona no només ha de mantenir-se fidel a les transcendents decisions que han de prendre el poble de Catalunya i els seus representants electes al Parlament, sinó que ha de tornar a assumir el lideratge que li correspon com a capital en la defensa de les llibertats ciutadanes.

c) Un partit fort i cohesionat per construir la millor Barcelona

Els moments que vivim com a país i el repte que tenim a Barcelona per esdevenir l'alternativa d'esquerres a l'actual govern, fan més necessari que mai tenir un partit fort i cohesionat a la capital i alhora profundament democràtic i participatiu. Hem d'aconseguir conjurar-nos i fer-nos ca partícips d'aquest repte. És imprescindible que des d'ERC-Barcelona siguem capaços d'adaptar l'organització per poder afrontar el futur amb garanties; que mantinguem la il·lusió col·lectiva en la feina que estem fent i en els propòsits que ens hem marcat; que ens faci remar junts en una mateixa direcció i que decidim de forma col·lectiva per assolir aquests objectius.

Tenim un gran somni i l'oportunitat de fer-lo realitat, però a ERC-Barcelona ens falta musculatura i les eines adequades per poder donar resposta a tot allò que la societat ens demana. Cal continuar creixent en massa crítica, obrir el partit al nostre entorn, repensar les estructures internes i les maneres que tenim de treballar i adaptar-les a

les necessitats que planteja la nova realitat social de Barcelona i de Catalunya, establir nous espais de decisió, tot adaptant-nos a les necessitats actuals: més proximitat, més obertura, més democràcia interna, més participació.

1.- Creixem per transformar

Un dels grans reptes que tenim és créixer com a partit, en el nombre d'homes i dones militants, simpatitzants, amics, amigues, voluntaris i voluntàries d'ERC-Barcelona. En definitiva, incrementar exponencialment el nombre de persones que donen suport a aquest projecte, que hi creuen i que volen posar el seu gra de sorra per fer-lo possible. Com més gran sigui la nostra capacitat d'incorporar més gent a l'entorn d'ERC-Barcelona, més transcendents seran les nostres propostes, arribarem més fàcilment a tots els racons de la ciutat, i tindrem més incidència entre els veïns i veïnes de la nostra ciutat.

És necessari que portem a terme campanyes permanents a tots els districtes, que siguem presents a totes les viles i tots els barris, que se'ns visualitzi al peu de carrer, de manera activa, al costat de la gent, essent útils i lluitant per resoldre els seus problemes. Cal que focalitzem la nostra acció cap a l'exterior, posant tots els esforços i recursos en l'activitat política al carrer, i en la penetració en el teixit associatiu.

Pren especial rellevància en aquest procés de creixement l'objectiu d'incorporar més dones al partit, tan internament incrementant el nombre de dones militants, com externament tot guanyant amb campanyes específiques i focalitzades, cada vegada més vot femení. El repte passa també per donar una major visibilitat i protagonisme a les dones d'ERC en tots els àmbits possibles, per tal de què alhora, la ciutadania i especialment les dones, ens vegin com un partit femení (amb presència de dones) i feminista (que combat les desigualtats derivades del patriarcat). Només així aconseguirem que cada cop més dones s'apropin a ERC tot convertint-nos en la seva referència política que està lluny del conservadorisme de la dreta i dels dogmatismes

de l'esquerra radical pel que fa a la defensa dels drets de les dones, i en particular, de les barcelonines.

2.- Obrim-nos per ser més permeables

La societat està canviant i els partits polítics també. Aquelles organitzacions que no siguin capaces d'adaptar-se als nous temps i a les noves maneres de fer, estan condemnades al fracàs. Cal que demostrarem que la bona gent d'ERC-Barcelona no només estem al costat del poble, sinó que també formem part del poble. Que coneixem les necessitats de cada barri perquè hi vivim; que som conscients de les necessitats de cada carrer perquè hi passem cada dia; que estem al corrent de tots els moviments socials perquè hi participem activament des de dins.

Hem de transmetre i fer entendre que som un instrument al servei de la gent, i que tenim capacitat per canalitzar i donar resposta a totes les seves demandes. Apostem per un model cooperatiu amb la societat civil per tal d'establir lligams de col·laboració amb entitats del tercer sector, associacions veïnals, clubs esportius, organitzacions culturals...

Des d'ERC-Barcelona volem reconvertir-nos en un espai de confluència, obert i flexible, des d'on poder atreure i incorporar talent a l'organització. Necessitem nodrir-nos del coneixement i la vàlua de moltes persones del nostre entorn, de referents territorials o sectorials que tenen ganes de col·laborar i de treballar amb nosaltres per uns objectius compartits. Com més gran sigui la nostra capillaritat, més podrem dialogar amb l'entorn i més representats se sentiran els nostres veïns i les nostres veïnes per les sigles d'ERC.

3.- Renovem-nos per adaptar-nos

És necessari que des d'ERC-Barcelona apostem per innovar en les eines i la metodologia de treball del nostre partit. Cal que ens adaptem als nous reptes i millorem el coneixement intern per tenir una major garantia d'èxit. "No podem resoldre vells problemes amb les receptes de sempre", cal qüestionar-nos les maneres de fer que no hagin funcionat i no ser aliens a les transformacions que la societat està fent. Volem un nou país, però alhora la nostra manera de fer no respon de forma eficient a les expectatives del nostre entorn. Hem d'abandonar el treball vertical i sectorial per una visió que ho combini amb un treball de baix cap a dalt, que sigui transversal i obert a l'exterior.

4.- Participem per decidir conjuntament

Som una organització assembleària que creu en estructures horitzontals on el coneixement i la informació flueix de forma transparent. A través de processos participatius, espais de debat, anàlisis conjuntes de problemàtiques concretes, jornades de formació o consultes internes, hem de ser capaços de modernitzar i actualitzar el model de presa de decisions dins d'ERC-Barcelona, sense sacrificar però l'agilitat en la presa de decisions, quan sigui necessari, tot partint del principi de lleialtat recíproca .

Si volem fer que el partit sigui atractiu per la seva gent i el nostre entorn, l'objectiu és treballar per garantir aquests espais oberts i participatius, en què les decisions es prenguin de baix cap a dalt, on construïm i decidim plegats les directrius estratègiques, i des d'on escollim les persones que ens han de representar, i a les que apoderem per liderar l'organització. Més democràcia interna comporta més riquesa, més coneixement, més participació, més compromís, i més garanties d'èxit. Si enfortim i

enriquim internament el nostre partit, més sòlida serà la base sobre la qual sostenir aquest projecte.

Potenciem la comunicació i aprofitem les oportunitats que ens ofereixen les noves tecnologies. ERC aposta clarament per una comunicació transversal i bidireccional, de proximitat i capil·laritat a tots els barris, mitjançant una estratègia activa i inclusiva de la participació de la nostra gent en els casals, per tal de fer conèixer les nostres propostes als problemes reals i oportunitats de millora de qualitat de vida de les barcelonines i barcelonins. Som un partit modern, que pretén aprofitar la potencialitat del nou i evolutiu món de les xarxes socials per tal de transmetre i compartir amb la ciutadania els nostres valors i propostes de millora de present i futur. Aquest espai interactiu ha de permetre una major rapidesa i eficiència en la detecció de les necessitats ciutadanes, ampliar el nostre entorn, i afavorir una participació més activa de la ciutadania en la vida política. Al mateix temps, necessitem potenciar la nostra presència als mitjans tradicionals.

5.- Organitzem-nos per arribar ben lluny

La nostra presència territorial recau principalment en la capacitat dels casals de ser a tot arreu. Donant suport als projectes i iniciatives de cada districte, potenciem la nostra capacitat d'incidència a tots els racons de la ciutat. I també enfortim la nostra estructura interna i engresquem la nostra gent a comprometre's en el projecte col·lectiu.

Al mateix temps és bo que encetem un debat serè sobre el nostre model, sobre quins són aquells àmbits que funcionen i quins són susceptibles de millora. Si volem afrontar els grans reptes que ens vénen amb les màximes garanties, és necessari que siguem capaços de treure el màxim profit de tots els recursos que tenim al nostre abast. Redefinir i modernitzar el nostre model actual ens ha de permetre esdevenir un partit més gran, més cohesionat, més àgil i més viu.

6.- Fem política per millorar la societat

Hem de tenir una militància formada políticament, amb criteri i capacitat d'incidir en el nostre entorn. Escoles de formació, seminaris o jornades participatives han de permetre enfortir ideològicament el partit i la seva gent. Cadascú i cadascuna de nosaltres ha de ser la corretja de transmissió dels valors republicans, d'un discurs propositiu de nova esquerra transformadora, no populista, capaç de contrastar les propostes demagògiques de la vella i la nova política. La defensa dels nostres principis, dels nostres ideals, han de permetre'ns marcar un perfil clarament d'esquerres i urbà en què la majoria dels nostres conciutadans se sentin atrets i representats.

Fer política és treballar en tot allò que té a veure amb la ciutadania, les seves necessitats i les seves preocupacions. Tinguem criteri polític, defensem els nostres principis i guanyem-nos la confiança de la nostra gent.